

11de JAARGANG, NR. 199
27 MEI 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Peter Beets, Marbin, Eric Boeren.
 Undercurrent, Alex Sipiagin,
 Elan Mehler, Kyle Eastwood,
 Michel Lambert e.a.
13 CONCERTVERSLAGEN
 Kapok, Bert van den Brink,
 Jazz in Duketown e.a.
EN VERDER:
17 Smalls (Roos Plaatsman)
18 NJA Vriendendag (H Fluitman)

JAZZFLITS 200
 staat **17 JUNI** op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**BERLIN JAZZ COMPOSERS
 ORCHESTRA WINT IBBC H'MEER**

Het Berlin Jazz Composers Orchestra heeft 25 mei de topklasse van het Internationaal Big Band Concours (IBBC) in Hoofddorp gewonnen. In de eerste klasse zegevierde de Central Heat Big Band. Het IBBC is onderdeel van het Meer Jazz Festival.

In de topklasse voltrok zich de strijd tussen de Berlijnse winnaar, het Jugend Jazz Orkester NRW (2de prijs), het Utrechts Jazz Orkest en het Far East Jazz Orchestra. De winnaar van 2012, de Groningse Stageband, deed niet mee. Voor het eerst kwamen de twee finalisten uit het buitenland. In de eerste klasse stonden de Windmill Big Band (2de prijs), de Nieuwe Veste Bigband, de Central Heat Bigband, de Jazzhaus Big-Band, USBB Big Mondays, het Fraggie Jazz Orchestra, Los Ninos, de Big Band Dorsten en het winnende orkest op het podium.

De jury werd dit jaar voorgezeten door Frank Vaganée, leider van het Brussels Jazz Orkest. Verder namen Erik van Lier, Frans van Geest, Ack van Rooyen, Mark Bisschoff en Johan Plomp de deelnemende bigbands de maat. Als beste solist werd trompettist Jan Willem te Kieft van de Central Heat Big Band gekozen. Het Berlin Jazz Composers Orchestra kreeg een bedrag van 3.500 euro, de Dik Trom Wisseltrofee en een betaald optreden tijdens het Meer Jazz Festival 2014. De Central Heat Big Band kreeg ook 3.500 euro en mag tevens een dag gebruikmaken van een opnamestudio.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**NEDERLANDS JAZZARCHIEF ZET VRIENDEN EEN
 DAG IN HET ZONNETJE**

Bassist Hans Mantel (links) en drummer John Engels tijdens de Vriendendag van het Jazz Archief. (Foto: Joke Schot)

Sinds het Nederlands Jazz Archief geen deel meer uitmaakt van het Muziek Centrum Nederland, moet het zichzelf bedruipen. Donerende vrienden zijn nu een belangrijke steunpilaar van het instituut geworden. Alle ongeveer negenhonderd vrienden werden uitgenodigd voor een speciale dag in het Bethaniënklooster in Amsterdam op zaterdag 18 mei. "Hét moment om in contact te komen met de mensen van het Jazz Archief, de redactie van het Jazzbulletin en de cd-commissie uit te horen", aldus de organisatoren. Onder anderen Walter van de Leur, Hans Mantel en Bert Vuijsje hielden een praatje voor de ruim honderd aanwezigen. Pianist Rein de Graaff zorgde voor de muzikale afsluiter van de dag. Ook Jazzflits was in de personen van Hessel Fluitman en Joke Schot aanwezig. Op pagina 18 van deze Jazzflits staat een verslag van de dag, gelardeerd met foto's van Joke Schot.

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

NIEUWS

Groningse Stageband wint Euregio Big Band Contest

De Groningse Stageband heeft 20 mei in Enschede de categorie A van de Euregio Big Band Contest gewonnen. In die categorie voor professionele en semi-professionele bigbands moest de winnaar het onder meer opnemen tegen de Windmill Big Band, de ArtEZ Big Band, het Far East Jazz Orchestra, Sonic Blast en het Jugend Jazz Orchester NRW (tweede). Winnaar in categorie B (amateurbigbands) werd bigband Exposure. Het Fraggie Jazz Orchestra eindigde in deze klasse op de tweede plaats. De topbands werden beoordeeld door een jury bestaande uit Erik van Lier (voorzitter), John Marshall en Uli Plettendorff.

Breda Jazz trekt 250.000 bezoekers

Het Breda Jazz Festival heeft van 9 tot en met 12 mei zo'n 250.000 mensen getrokken. Dat maakte de organisatie op de middag van de laatste dag bekend. Met dit bezoekersaantal staat het Breda Jazz Festival hoog genoteerd in de lijst van grootste publieksevenementen in Nederland. Voor de zes binnenconcerten werden 1.600 kaarten verkocht.

Gebroeders Van der Feen presenteren hun nieuwe cd's

De broers Clemens (bas) en Paul van der Feen (sax) presenteren 12 juni in het Bimhuis (Amsterdam) hun nieuwe cd's. Beiden zijn te horen op de cd '14PM' van het Clemens van der Feen 4tet (met Harmen Fraanje op piano en Onno Govert op drums) en 'Odyssee' van Paul van der Feen's nieuwe formatie Odyssee (met Anton Goudsmit op gitaar en Roy Dackus op drums).

Gregory Porter tekent bij Blue Note

Zanger Gregory Porter gaat platen maken voor het Blue Note-label. Zijn eerste cd voor dat label en zijn derde plaat als leider, verschijnt in de herfst. Porter is al enige tijd bezig met het album.

Jazz Award Zeeland voor Keno Harriehausen

Het Keno Harriehausen Quartet heeft op 19 mei tijdens het Jazzfestival Middelburg de International Jazz Award Zeeland gewonnen (categorie conservatoria). In de categorie muziekscholen haalde Jazz in Progress de eerste plaats. De Gerrit Schoenmakers Award voor zeer jong talent ging dit jaar naar Sebastiaan Nabbe.

PRIJZEN

Esther van Hees tijdens de strijd om de Conservatorium Talent Award bij Jazz in Duketown. (Persfoto)

CONSERVATORIUM TALENT AWARD 2013 VOOR ZANGERES ESTHER VAN HEES

De Vlaamse zangeres Esther Van Hees heeft op 19 mei tijdens Jazz in Duketown ('s-Hertogenbosch) de tweede Conservatorium Talent Award gewonnen. Van Hees was de beste van acht studenten die ieder een miniconcert van een half uur gaven.

Alle deelnemers studeerden dit jaar af als 'Bachelor in Music' of 'Master in Music' aan een van de tien Nederlandse conservatoria. Ze waren voorgedragen door de eigen vakopleiding. Tijdens het miniconcert speelden de deelnemers een selectie uit hun eind-examenproject. De eigen stijl, sterke persoonlijkheid en originaliteit van Van Hees gaven voor de jury, met als voorzitter Yuri Honing, de doorslag. Andere sterke punten waren haar intonatie, durf en goede communicatie met het publiek. Van Hees studeerde aan het Fontys Conservatorium in Tilburg. De eerste Award-winnaar was vorig jaar saxofonist Jasper van Damme. Hij mocht dit jaar tijdens Jazz in Duketown optreden. Esther Van Hees mag dit volgend jaar doen en kreeg verder een bedrag van 5.000 euro om zich artistiek verder te ontwikkelen.

AMERIKAANSE WINT ARTEZ COMPOSITION CONTEST 2013

De Amerikaanse componiste-arrangeur-pianiste Erica Seguire heeft 19 mei in Enschede de ArtEZ Composition Contest gewonnen. Met haar 'The dancing winds' haalde zij de hoogste waardering van de jury. Seguire was de enige vrouw van vijf finalisten.

Voor de wedstrijd werden 28 stukken ingezonden. Vijf daarvan werden geselecteerd voor de finale. Daarin werden ze in aanwezigheid van de componisten ten gehore gebracht door het Millennium Jazz Orchestra onder leiding van Joan Reinders. Een jury met Ab Schaap, Henk Huizinga en Niels Klein als leden, koos Seguire als winnaar. Ze kreeg 3.000 euro. Erica Seguire is in Nederland geen onbekende. Vorig jaar werd ze geselecteerd voor deelname aan een workshop voor arrangeurs van het Metropole Orkest. De Composition Contest is een onderdeel van het International Jazz Festival Enschede.

NIEUWS

Myra Melford. (Foto: Billy Murray)

Jazzmusici krijgen beurs van Doris Duke Foundation

Onder anderen de saxofonisten Anthony Braxton, Rudresh Mahanthappa, pianiste Myra Melford en bassist William Parker hebben dit jaar een beurs van de Amerikaanse Doris Duke Charitable Foundation gekregen: 'to take creative risks, explore new ideas, and pay for important professional and personal needs'. De beurzen worden sinds 2011 jaarlijks uitgereikt aan artiesten uit de jazz-, dans- en theaterwereld. Het gaat om bedragen van vele tienduizenden dollars per persoon.

Drummer Nils Conrad krijgt Kobe Jazz Street Award 2013

De Duitse drummer Nils Conrad heeft 12 mei tijdens het Breda Jazz Festival de Kobe Jazz Street Award gekregen. Als prijs mag hij in oktober optreden op het Jazz Street Festival in het Japanse Kobe. Conrad speelt in veel Duitse traditionele jazzbands. Hij kreeg onder anderen les van Huub Janssen, oud-drummer van de Dutch Swing College Band. De Jazz Street Award wordt ieder jaar uitgereikt aan een muzikant die dat jaar op het Breda Jazz Festival speelt.

Franz Von Chossy artist-in-residence bij Huis voor Actuele Muziek

Pianist Franz von Chossy is het komende seizoen 'artist-in-residence' bij Lindenberg Huis voor Actuele Muziek in Nijmegen. Von Chossy geeft vier concerten uiteenlopend van jazz tot wereldmuziek. Op 19 oktober ontmoet hij vibrafonist Pascal Schumacher. Met zijn trio begeleidt Von Chossy in januari 2014 zangeres Esra Dalfidan. Een maand later deelt de pianist het podium met het wereldmuziek- en improvisatie-ensemble Arifa. De serie sluit af met het Franz von Chossy Quintet in een bijzondere bezetting van piano, drums, cello, viool en klarinet (3 april).

PRIJZEN VERVOLG

OVERIG

SONNY ROLLINS FIGUREERT IN AFLEVERING VAN THE SIMPSONS

Een getekend alter ego van saxofonist Sonny Rollins was in de VS op 5 mei te zien in een aflevering van de tekenfilmserie 'The Simpsons'. Rollins werd getekend op basis van foto's die John Abbott in 2005 van hem maakte. Hij verscheen in de vorm van een hologram aan Simpsons-karakter Lisa. Zij is gefascineerd door de saxofoon. De getekende Rollins spreekt enkele woorden die door de echte Sonny zelf werden ingesproken. Lisa vindt de hologram een ongepaste gimmick en doet haar beklag bij de verantwoordelijke platenmaatschappij. Rollins vraagt haar vervolgens om niet tot een boycot van die maatschappij op te roepen. De aflevering, 'Whiskey Business' geheten, is een parodie op de film 'Risky Business' uit 1983. (Foto: Joke Schot).

JAZZ OP PAPIER

CANNONBALL BLEEF BOODSCHAPPER

Een niet ongebruikelijke manier om in de jazz aan de bak te komen: je hebt een baan als leraar muziek in Florida en je beheerst je instrument. Om in het onderwijs hogerop te komen schrijf je in aan een universiteit in New York. Voor de reis stop je ook de saxofoon in de koffer: je kunt nooit weten. Bij een bezoek aan de Café Bohemia wordt je gevraagd de toeter uit te pakken. Bovenmatig gunstige kritieken zijn het gevolg. Je speelt mee bij een plaatopname en naderhand wordt jouw naam als enige op de hoes 'gefeatured'. Dat overkwam altsaxofonist Julian 'Cannonball' Adderley in 1955, toen zesentwintig. Het leek erop dat het hem sindsdien voor de wind zou gaan.

Het liep anders, deels door zijn eigen instelling, deels door omstandigheden daarbuiten. Na zijn succes overwoog Adderley zijn beroep in zijn thuisbasis te hervatten. Naïef als hij nog was tekende hij een vijfjarig contract voor EmArcy, de dochteronderneming van Mercury, maar het bracht hem niet wat hij ervan mocht verwachten. De firma voorzag hem niet altijd van de juiste setting – de tweede plaat was er een met strijkers – en opnamen bleven op de plank liggen. Intussen was hij een veelgevraagde sideman geworden en opnamen onder Milt Jackson (voor Atlantic) en Louis Smith (voor Blue Note) geschiedden dan ook respectievelijk onder de pseudoniemen Ronnie Peters en Buckshot La Funke. Nadat zijn eigen kwintet uit elkaar viel, was de weg vrij voor een lp voor Blue Note met Miles Davis als sideman, als tegenprestatie voor Adderley's medewerking aan enkele van Miles' sessies voor Columbia. Een serie opnamen voor Riverside betekende zijn definitieve doorbraak, vooral door toedoen van zijn broer Nat en drie pianisten, Bobby Timmons, Victor Feldman en Joe Zawinul, die allen stukken schreven met gospeltrekjes. En zo droeg hij zelf bij aan een genre dat de geschiedenis is ingegaan als soul-jazz.

Was dit een aftakking van binnenuit, Adderley was er evenmin vies van met meer wezensvreemde ontwikkelingen in zee te gaan, waarvan onder andere het gebruik van de 'varitone', het repertoire en zijn kledij getuigen. Gelijktijdig bleef hij zijn oude vak trouw door zijn deelname aan panels, het

>>>>

WALK TALL

The Music & Life of Julian "Cannonball" Adderley

organiseren van luistercursussen, het schrijven van columns voor de New York Amsterdam News en de fameus geworden praatjes tijdens concerten.

In een nieuw opgezette serie jazzbiografieën van muziekuitgeverij Hal Leonard rijgt Cary Ginell in tweeëntwintig korte hoofdstukken de feiten aan elkaar. De schrijver zelf blijft op afstand. Adderley's jeugd doet hij in zevenmijlslaarzen. Nieuwe namen en begrippen krijgen een korte toelichting (speelgelegenheden, platenlabels, de volksheld John Henry). Zijn primaire bronnen zijn die van de afgelopen twee jaar en dus beperkt tot de weinige overgeblevenen die Adderley nog gekend hebben (zijn weduwe sinds 1975, drummer Roy McCurdy). Uit bestaande documentatie is een willekeurige greep gedaan. Criticus Ira Gitler wordt geciteerd – "Adderley's group has really become showbiz" – maar dat hij nooit een fan geweest is, zoals beweerd, valt te betwijfelen, want in 1959 liet Gitler hem uitvoerig aan het woord in een tweedelig interview in 'Jazz, a Quarterly of American Music'. Van Riverside-producer Orrin Keepnews zijn er een paar uitspraken, maar diens bundel 'The View From Within' blijkt niet geraadpleegd.

Op een paar slordigheden na – de compositie 'Wee dot' wordt verward met 'Wee'; het eerste is van J.J. Johnson en Leo Parker, het tweede van Denzil Best – is het een verzorgde uitgave, die in een behoefte voorziet, temeer daar het standaardwerk over Adderley, dat van Chris Sheridan uit 2000, voor de meesten te omvangrijk en te prijzig is. **Jan J. Mulder**

Cary Ginell. Walk tall : the music & life of Julian 'Cannonball' Adderley. – Milwaukee, WI : Hal Leonard Books, 2013. – XVII, 190, [8] pg. – ISBN 978-1-4584-1979-8 pbk. Prijs 20 euro

CD-RECENSIES

ERIC BOEREN 4TET Coconut Platenbakkerij

Bezetting:

Eric Boeren (tp),
Michael Moore (as, kl),
Wilbert de Joode (b),
Han Bennink (d).

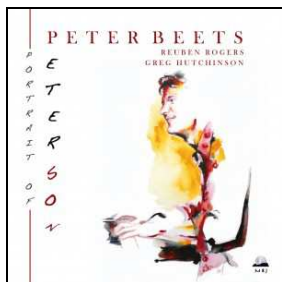
Wat direct opvalt aan de cd 'Coconut' van het Eric Boeren 4tet is dat de bezetting – trompet, saxofoon, bas en drum – hetzelfde is als het beruchte kwartet van de saxofonist Ornette Coleman. Bij een blik op de nummers blijken er ook twee Coleman-stukken op te staan: 'Joy of a toy' en 'Little symphony', beide van de plaat 'Twins'. Hoewel er dissonante uitschieters tussen zitten en de Coleman-lijntjes niet ontbreken, neigen deze stukken veel minder naar freejazz dan verwacht.

Dat is ook kenmerkend voor de overige acht stukken op deze cd. Hier en daar wordt er zeer vrij geïmproviseerd: snelle loopjes en gepiep in de blazers; een harde klap van drummer Han Bennink; en de geplukte bas van Wilbert de Joode. Dat alles tot dat Bennink, zoals gewoonlijk gewapend met enkel zijn 'snare', er een lekkere swing onder gooit en de rest meesleurt in zijn spel. Over het algemeen overheerst een voortstuwend ritme de muziek. Daar bovenop blijft genoeg ruimte over voor trompettist Eric Boeren en saxofonist Michael Moore om te soleren. De karakteristieke klank van deze bezetting werkt uitstekend. De trompet/saxofooncombinatie levert een mooie samenklank op maar leent zich ook voor bijtende dissonanten. Toch is het overgrote deel van de cd goed te verteren. Het titelnummer, en eigenlijk de hele plaat, klinkt zoals de beschrijving van de steenvrucht in het cd-boekje: 'woody, hard to crack, sweet inside.' Na een paar keer luisteren is het een plaat om alleen maar vrolijk van te worden.

Jan Nieuwenhuis

Het kwartet in 'live' in Zaandam: <http://bit.ly/1172Z6y>

PETER BEETS Portrait Of Peterson Magic Ball Jazz Records

Bezetting:

Peter Beets (p),
Reuben Rogers (b),
Greg Hutchinson (d).

Beluister en bestel op
<http://www.peterbeets.com/nl/>

Het is erg makkelijk om negatief te doen over de nieuwste van Peter Beets: er is een lange traditie van negatief doen over Oscar Peterson, en ja – dit is een tribute-plaat... Een zinloze discussie dus: wie vond dat Peterson te veel noten produceerde, te veel bluesclichés ook, emotioneel weinig diepgang had en zich in plaats daarvan te buiten ging aan nietszeggende virtuositeit, die kan dat van deze cd met evenveel (of even weinig) reden ook zeggen. Want het is een geslaagd portret: Beets kiest de juiste stukken, speelt die schijnbaar moeiteloos in de originele, strakke arrangementen en tempi, en kruipt ook helemaal in de muziktaal van Peterson. Dat is een enorme prestatie, die respect afdwingt en verdient. Wie doet beter dan Beets?

Een zinvolle kritiek zou wél kunnen zijn: waarom zo nauwgezet, slaafs welhaast, doen wat Peterson ook al deed? Wordt Peterson niet beter geëerd door nieuwe, creatieve interpretaties van zijn (vaak te onbekende) composities? Ik ben geneigd daar ja op te antwoorden – maar Beets speelt sowieso nogal in de stijl van Peterson. Hij zou dus zichzelf wellicht geweld aandoen door deze plaat anders te maken dan ze nu is. Het is duidelijk dat zijn hart bij deze muziek ligt: het spelplezier en enthousiasme bubbelen uit de boxen...

Toch vonkt 'Portrait Of Peterson' niet écht: de piano mist wat reliëf en daardoor ritmische drive. Ik denk dat Beets' aanslag wat minder dynamische verschillen laat horen dan die van Peterson, waardoor het aangeboorde energiepeil per stuk nogal constant blijft – maar dit kan ook aan de opname en/of de mix liggen. Het (kartonnen low-budget) hoesje is hier illustratief: het toont een waterverfportret (van Beets), terwijl ik bij Peterson eerder denk aan olieverf en paletmes.

Arne Van Coillie

WINDSTREKEN
Mundum Renovavit
I-C-U-B4-T

Bezetting:

Pieter de Mast (fl, ss),
 Sebastiaan van Delft (org, kistorgel),
 Kamal Hors (ud/voc),
 Oene van Geel (a-vln),
 Jörg Brinkmann (c),
 Udo Demandt (perc),
 Collegium Musicum (voc).

UNDERCURRENT
In the Moment
EyemanRecords

Bezetting:

Iman Spaargaren (ts, bkl),
 Guillermo Celano (g),
 Cord Heineking (b),
 Jasper van Hulten (d),
 + Franz von Chossy (keyboards),
 Dirk Beets (tp).

VERVOLG CD-RECENSIES

Windstreken, de naam van deze groep, suggereert dat dit ensemble met alle winden meewaait. Dat is ook zo, maar de grootste verrassing van de cd 'Mundum Renovavit' is dat de combinatie van Franse muziek uit de dertiende eeuw, Arabische muziek, Balkanritmes en jazz waaruit dit gezelschap put niet tot een zootje leidt, maar na de eerste verbazing juist als een maatpak blijkt te passen. Dat is een grote verdienste van leider Pieter de Mast en van de net aangetrokken jonge arrangeur/componist Leonard Evers. Zo gaan de door het Collegium Musicum gezongen kerkkoren bijna ongemerkt over in Arabische ritmen, terwijl de muziek na de gedragen koorzang heel jazzy klinkt en een onnadrukkelijke swing heeft, waarbij percussionist Udo Demandt zijn rol opeist. Op andere momenten vindt er een fusie plaats tussen actuele klassieke muziek en jazz, bijvoorbeeld waar cellist Brinkmann en altviolist Oene van Geel contrasteren met het opvallend zuivere sopraansaxogeluid van de leider, of zorgen het door Sebastiaan van Delft bespeelde kistorgel of de warme Arabische zang van udspeeler Kamal Hors voor spanning. De Mast, die de meeste soloruimte heeft, valt op door de prachtige manier waarop hij de sopraansaxofoon, fluit en altfluit bespeelt, alle instrumenten die in minder begaafde handen al snel tot irritatie kunnen leiden. Deze vierde cd van Windstreken valt ten slotte op door de buitengewoon mooie ruimtelijke opname, live vanuit de Leidse Herengrachtkerk.

Tom Beetz

Windstreken als trio op tv: <http://bit.ly/14M3IE2>

Iman Spaargaren is een bezig baasje. Hij is componist en heeft een eigen kwartet. Spaargaren was lid van onder meer Thelonious4, Captain Hook en de New Generation Big Band. Vorig jaar nam hij als aanstormend talent deel aan de Young VIP's Tour. Zijn nieuwste groep heet Undercurrent. Voor 'In The Moment', de eerste cd van deze groep (via crowdfunding gefinancierd), heeft Spaargaren zijn maatje de Argentijnse gitarist Guillermo Celano uitgenodigd. Cord Heineking (uit Duitsland) en Jasper van Hulten spelen op respectievelijk contrabas en drums mee. Op enkele nummers sluiten pianist Franz von Chossy en trompettist Dirk Beets aan.

Iman Spaargaren is een melodieuze spelende saxofonist, die in het uitwerken van zijn thema's een mix zoekt tussen vertellen en onderzoeken. Daarbij vindt hij in gitarist Celano een duidelijke medestander. Geen wonder dat hij ook in andere combinaties met hem optrekt. Jasper van Hulten jaagt de twee met zijn slagwerk fiks op. Hij is in topvorm; speelt gedreven en dwingend. Toch laten de anderen zich niet intimideren. Ze blijven zichzelf en bouwen met hun eigen vocabulaire voort op zijn geluid. In 'Alejandro' speelt Dirk Beets mee, de trompettist van Mon-sieur Dubois. Von Chossy is er in 'Walking to Dan's place' bij. Beiden verrijken de muziek. In 'Raskolnikov' schuiven Beets en Von Chossy tegelijkertijd aan en maken ze van het kwartet een sextet. De zes leveren een experimenteel 'power'-stuk af dat je op de cd verder niet tegenkomt. Met 'Damocles' plan b' sluit de tenorsaxofonist de plaat af. Het is een in medium tempo verhalende blues, waarin ook Guillermo Celano lang en boeiend aan het woord is.

Hessel Fluitman

Beluister een stuk van de cd: <http://bit.ly/10hKAFb>

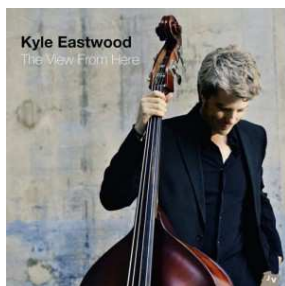
ALEX SIPIAGIN
Overlooking Moments
Criss Cross

Bezetting:

Alex Sipiagin (tp, flh),
 Chris Potter (ts, ss),
 Scott Colley (b),
 Eric Harland (d).

KYLE EASTWOOD
The View From Here
Jazz Village

Bezetting:

Quentin Collins (tp, flh),
 Greame Blevins (ts, ss),
 Andrew McCormack (p),
 Kyle Eastwood (b),
 Martyn Kaine (d).

Bekijk de groep in de studio:
<http://bit.ly/12KIWk0>

VERVOLG CD-RECENSIES

Chris Potter-fans let op! Er is weer een cd van trompettist Alex Sipiagin op de markt met deze tenorist naast hem. De twee maakten al meerdere cd's samen, onder meer de albums 'Equilibrium' en 'Hindsight', beide op naam van de trompettist. Op 'Overlooking Moments' zijn verder bassist Scott Colley en drummer Eric Harland van de partij. Een mooi kwartet van mensen die al vaker bij Gerry Teekens' label Criss Cross op cd zijn verschenen.

Het is dus een piano-loos kwartet dat op het nieuwste album van Alex Sipiagin te horen is. Dat geeft alle vrijheid aan de blazers. In het eerste thema, 'Expectation', blazen ze een mooi weefwerk, waarna trompettist en saxofonist zich na elkaar uitgebreid met het thema bezighouden. Vervolgens blazen ze samen, al draaiend om elkaar heen. Het lijkt wel West Coast-jazz, maar dan met een rafel. Samenspel komt vaker terug op deze cd. Ook in het volgende nummer, 'Cho tofu', na de introductie van de contrabas achtervolgen trompet en sax elkaar. Harland en Colley zijn in 'Cronicle' (van Scott Colley) onverstoort aanwezig. Vooral de bassist weet de aandacht vast te houden. Chris Potter doet op complexe wijze het thema uit de doeken en Sipiagin doet vervolgens op bugel zijn zegje. Ook hier valt weer het lijnenspel van de blazers op. De 'ballad' 'First step' is een beetje biografisch. Het stuk is geschreven door de vrouw van Alex Sipiagin en opgedragen aan hun zoontje Nikita. Alweer een geslaagde cd op Criss Cross.

Hessel Fluitman

Bassist Kyle Eastwood is de zoon van acteur-regisseur en jazz-liefhebber Clint Eastwood. Als kind mocht hij al met pa mee naar diens favoriete jazzmusici. En van het een kwam het ander... Kyle's huidige groep is een klassiek kwintet: trompet en tenor-sax met ritmetrio.

Met zijn kwintet zoekt hij niet echt nieuwe wegen in de jazz. Eastwood beperkt zich op zijn album 'The View From Here' tot neo-bop. Voor een deel zijn de stukken door de groep geschreven en voor een deel zijn ze van de hand van de leider, in samenwerking met de pianist en/of de drummer.

'Mistral' is een bijdrage van Greame Flowers, terwijl 'Sirocco' een groepscompositie is. De twee verraderlijke windvlagen waaien elk uit een compleet andere hoek. 'Sirocco' wordt fel gespeeld, met een voortdurend jagend handgeklap. 'Mistral' is een 'ballad', al wordt aan het eind de ware aard van de mistral toch nog hoorbaar. Dan wordt er even heel scherp en striemend gespeeld. In het titelnummer, 'The view from here', jagen de musici de luisteraar op met een straf ritmemotief. Dat wordt aangehouden door bas en piano. De drummer geeft voortdurend voor de eerste tel een klap. Tijdens de soli speelt de nerveuze bas alleen door, terwijl de drummer dan 'gewoon' effectief gaat begeleiden. Die schijnbaar willekeurig in de maat geplaatste tikken hoor je in meer stukken op deze cd terug.

In 'Luxor' spelen de blazers het thema unisono. De ballad ontwikkelt zich traag, maar houdt de aandacht vast. De solisten verlengen de spanning van het thema in hun spel. In zijn solo doet Quentin Collins dat voor een belangrijk deel door op zijn flugelhorn een zacht geluid te produceren. Naarmate je meer doordringt in de muziek van deze cd wordt die steeds boeiender. De thema's bloeien als het ware op. Vaker opzetten dus deze cd.

Hessel Fluitman

ELAN MEHLER
Being There, Here
Challenge

Bezetting:

Elan Mehler (p),
 Tod Hedrick (b),
 Max Goldman (d).

MICHEL LAMBERT
Journal Des Épisodes
Rant

Bezetting:

Alexandre Grogg (p),
 Guillaume Bouchard (b),
 Michel Lambert (d, comp)
 + Reg Schwager (g).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Israëlische pianist Elan Mehler is inmiddels neergestreken in New York, maar hij nam zijn vierde cd op in het hotel waar hij in 2006 werd ontdekt door DJ Gilles Peterson, een strak design-hotel in Vals (Graubunden, Zwitserland). Die locatie is ook direct een minder sterk aspect van de cd 'Being There, Here'. Het aanwezige publiek is namelijk nogal rumoerig. Er wordt gepraat en gelachen en er is veel gerinkel van glazen en flessen. Mehler trekt zich er blijkbaar niets van aan en speelt ondertussen de sterren van de hemel. Het geheel doet denken aan de klassieker 'Waltz for Debby' van Bill Evans, maar daar is het publiek gelukkig heel wat aandachtiger.

Elan Mehler is een zeer getalenteerde pianist. Hij creëert een volle en rijke klank met minieme begeleiding. Bassist Tod Hedrick en drummer Max Goldman doen precies wat er van hen wordt verwacht en daar hoort uitgebreid soleren zo te horen niet bij. De invloeden van de pianist zijn duidelijk. Er staan namelijk drie composities van Duke Ellington op het album en ook het hoekige 'Bemsha swing' van Thelonious Monk. Het album opent met 'In a sentimental mood' van Ellington. Later volgt een uiterst bedachtzaam 'When I fall in love' met een wel heel creatieve interpretatie. Mehler speelt ook een eigen stuk: 'Waltz Ferwerda'. Dat heeft duidelijk een eigen, opvallende identiteit. Ondanks het weinig geïnteresseerde publiek is er dus bewust voor gekozen de opnamen toch uit te brengen. De muziek is beslist het beluisteren waard, bijvoorbeeld bij een dinertje waarbij toch al heel wat stemmen en glazen te horen zijn. Maar om deze pianist in een stille concertzaal te horen moet geweldig zijn.

Peter J. Korten

Zo'n 25 jaar geleden kreeg de Frans-Canadese slagwerker en componist Michel Lambert opdracht om een werk voor orkest te componeren. Hij begon de compositieopdracht door een muzikaal dagboek aan te leggen, waarin hij muzikale ideeën, gedachten, schetsen en invallen noteerde en er schetsen bij tekende. Tussen 1 januari en 1 juli 1988 produceerde hij op die manier 92 korte tot ultrakorte muziekstukjes en beelden die muzikaal aan het dagelijks leven refereren. In 2009 besloot hij ze te bewerken voor zijn trio met pianist Alexandre Grogg en bassist Guillaume Bouchard. In verschillende opnamesessies werden ze vastgelegd; ze zijn nu samengebracht op de cd 'Journal Des Épisodes'. Door de korte lengte (het langste stuk duurt een kleine zes minuten, maar de meeste nummers komen niet verder dan een paar seconden) en het idee achter de cyclus is het album een samenhangend geheel, ook al worden een paar stukken in de versie voor symfonieorkest ten gehore gebracht. Omdat Lambert beschikt over een creatieve geest, zit er een prettige variatie in de muziek. Die refereert soms aan twintigste-eeuwse gecomponeerde muziek (Satie, Strawinsky), dan weer aan jazz (soms Tristano-achtig, dan weer Monkig of Nicholsiaans), maar toch voornamelijk aan zichzelf. De Canadees componeert scherp, compact, geestig, to the point en bovenal verrassend. Het flexibele trio speelt het met souplesse en enorme muzikaliteit.

Herman te Loo

Meer informatie: <http://nette.ca/jazzfromrant/episodes/>

TOMMY FLANAGAN & JAKI BYARD
The Magic Of 2
 Resonance Records

Bezetting:

Tommy Flanagan (p),
 Jaki Byard (p).

MARBIN
Last Chapter Of Dreaming
 MoonJune
www.moonjune.com

Bezetting:

Danny Markovich (ss, ts, keyb),
 Dani Rabin (g), Jae Gentile (bg),
 Justyn Lawrence (d) + Leslie Beukelman,
 Jabari Rayford, Abraha Rayford, Cakeb Wilitz,
 Justin Ruff (voc), Victor Garcia (tp),
 Matt Nelson, Rob Clearfield, Greg Spero
 (keyb), Steve Rodby (b), Paul Wertico (d),
 Zohar Fresco, Jamey Haddad (perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Voor jazzpianisten is er maar één ding moeilijker (en voor het publiek potentieel saaiër) dan solo spelen: samenspelen met een andere pianist. Vertrekkend vanuit dezelfde klankkleur, basisfunctie en traditie wil elke pianist immers zijn eigenheid laten horen. Het gevaar elkaar daarbij voor de voeten te lopen is groot; slachtoffer is in dat geval de Muziek. Toch lijken Tommy Flanagan en Jaki Byard erg geschikt voor die taak: Flanagan gaat wellicht vooral de geschiedenis in als de fluwelen begeleider van Ella Fitzgerald, terwijl Byard zijn (te kleine) naam als supreme eclecticus gemaakt heeft aan de zijde van bassist Charles Mingus. Twee verschillende generatiegenoten (Byard is acht jaar ouder) zijn nauwelijks denkbaar. Op de solotracks bevestigen beide heren hun reputatie: Flanagan met drie stijlbewuste miniatuurtjes van de pen van Billy Strayhorn, Byard met drie stukken uiterst divers zowel van herkomst als van aanpak ('Sunday' in stride, Stevie Wonders 'Send one your love' vermengd met Coltranes 'Giant steps', en een erg vrije versie van een stuk van Chuck Mangione).

Op vijf tracks ontmoeten ze elkaar daadwerkelijk. Ze vinden makkelijk wat hen bindt: bebop, in hoofdzaak. Daarbij groeien ze zodanig naar mekaar toe, dat de verschillen lijken te vervaagen – Flanagan lijkt, in de duotracks, zelfs de meest exuberante en meest percussieve van de twee. Er zijn weinig vooraf uitgestippelde routes: dat vertaalt zich soms in warrige eindes of intro's, maar altijd in interactief vuurwerk. Het vertaalt zich ook, dat moet gezegd, in erg veel piano voor één cd'tje, en dat wordt na een tijdje toch een beetje 'eenkleurig'.

Resonance Records trakteert ons met deze cd overigens niet enkel op onuitgegeven materiaal (de opnames dateren van 1982), maar ook op een uitgebreid en verzorgd boekje.

Arne Van Coillie

Ze maken het helemaal in Amerika, de jonge Israëli's Danny Markovich (saxen) en Dani Rabin (gitaar). Na het opnemen van een lekker Amerikaans debuutalbum ('Breaking The Cycle', ook voor MoonJune) heeft hun band Marbin meer dan 450 concerten gegeven in de VS en Canada. Het werd dus tijd voor een vervolg, en dat ligt er nu met 'Last Chapter of Dreaming'. Het grootste verschil zit hem in het feit dat de cd vooral werd opgenomen met de eigen ritmesectie (basgitarist Jae Gentile en drummer Justyn Lawrence). Op de vorige plaat werd die voor de gelegenheid gevormd door de grootheden Steve Rodby en Paul Wertico (bekend van Pat Metheny), die nu overigens op een paar nummers nog als gast te horen zijn. Het repertoire zet de lijn voort van 'Breaking The Cycle' met krachtige uptempo rockers, goede melodieën en creatieve solo's van de twee leiders. Vooral waar de Israëliëse invloed zich doet gelden, zoals in 'Inner monologue' of 'The way to riches' is de band op zijn sterkst. De heerlijke glissandi van Markovich op sopraan zijn dan een genot om naar te luisteren. Helaas wordt het album ook ontsierd door een paar kitscherige tracks, waarbij 'Cafe de nuit' een triest dieptepunt is met een BZN-achtig toeristisch sfeertje. Dat is jammer, want waar de band net niet over het randje van de kitsch gaat, kunnen ze juist heel sterk voor de dag komen. Voor 'Down goes the day', bijvoorbeeld, zou Ennio Morricone zich niet hebben geschaamd.

Herman te Loo

Marbin speelt 'Volta' live: <http://youtu.be/Chk59klirkq>

JOHN DAVERSA
Artful Joy
Challenge

Bezetting:

John Daversa (tp),
 Robby Marshall (ts),
 Zane Carney (g),
 Tommy King (p, keyb),
 Brandon Coleman (p, keyb),
 Jerry Watts (b),
 Gene Coye (d).
 gasten:
 Gretchen Parlato (voc),
 Bob Mintzer (bkl).

PHAEDRA
Still Listening
Rosemile Records

Bezetting (selectie):

Phaedra Kwant (bg, b, fretl. b, voc),
 Rembrandt Frerichs (p, Fender rhodes,
 harmonium),
 Arno van Nieuwenhuize (d),
 Peter Tiehuis (g),
 Ruud Breuls (tp, flh),
 Rolf Delfos, (as),
 Jetske Hoogervorst (ts),
 Oene van Geel (av),
 Martin Fondse (vibrandoneon).

VERVOLG CD-RECENSIES

Ondanks de forse afmetingen is dit de John Daversa Small Group. De trompettist uit Los Angeles is namelijk ook de leider van de John Daversa Progressive Big Band. Met de kleine bezetting zit de groep aan de kant van jazzrock en fusion en ze hebben een groter geluid dan men zou vermoeden.

Direct aan het begin valt de luisteraar midden in een stuk. Het is een drukke en zwakke, onduidelijke opening met na twee minuten een fade-out. Later speelt saxofonist Robby Marshall solo te midden van een drinkende en druk pratende band. Maar hij weet hun interesse te winnen en de rest valt in. Op die manier wordt het een heel aanstekelijk stuk! De bijdrage van zangeres Gretchen Parlato is weinig opvallend en woordloos.

John Daversa heeft goede ideeën en zorgt voor afwisseling door ook op een 'electric valve instrument' te spelen. Dat heeft een enorm toonbereik. Daversa is verantwoordelijk voor alle composities en grote delen van de cd zijn dan ook doorgecomponeed. Zijn ervaring in het werk voor zijn bigband (waarmee hij twee cd's maakte) ligt hieraan ten grondslag.

Het album groeit in kwaliteit naarmate het vordert: de tweede helft is aanzienlijk beter. Als Bob Mintzer zich met zijn basklarinet in het zesde stuk, 'Rhythm changers', bij de groep voegt, ontstaat er swingende jazz met een groots geluid. Maar over het algemeen maken de elektrische bas en het meer op rock gefundeerde drumwerk veel stukken tot jazzrock. 'Artful joy' is niet erg stijlvast, maar wint op punten door de krachtige composities.

Peter J. Korten

Bekijk de cd-presentatie: <http://bit.ly/191QFMt>

Phaedra Kwant is een Nederlandse bassiste, die ook zingt en haar eigen cd's produceert. Ze is als bassist in het Nederlandse pop- en amusementswereldje redelijk ingevoerd. Ook in de Nederlandse jazzscene is ze geen onbekende. De afgelopen jaren begeleidde Kwant cabaretiers, popzangers en jazzmusici. Ze schreef muziek voor ze en leidde diverse begeleidingsbands. En passant trad ze ook nog in de hele wereld op. Ze doet dus veel, zonder echt op de voorgrond te treden. Phaedra Kwant lijkt 'doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg' als motto te hebben. 'Still Listening' is haar tweede solo-cd. Voor deze schijf heeft ze toetsenist Rembrandt Frerichs uitgenodigd en Arno van Nieuwenhuize voor het drumwerk ingehuurd. Ook heeft ze een keur aan gasten opgetrommeld. Alle stukken van de plaat zijn door de bassiste geschreven en gearrangeerd. Dat laatste deed ze samen met Frerichs en Van Nieuwenhuize.

Kwant heeft voor een forse aanpak gekozen en dat pakt goed uit. Hoewel ze met een heldere, vrij zachte stem zingt, misstaat dat niet. Ze klinkt heel zelfverzekerd. Zelfs met de voltallige blazerssectie achter zich, verdrinkt ze niet in het geluid.

In 'Action hero' speelt Boy Edgar Prijs-winnaar Oene van Geel de hoofdrol op zijn altviool. Hij wordt stevig begeleid door het ritmetrio Van Nieuwenhuize, Kwant en Frerichs, bijgestaan door percussioniste Tessa Boonkamp. In het volgende stuk, 'Evening gift', speelt Martin Fondse een minder geprononceerde rol als begeleider op zijn vibrandoneon. Waarna Peter Tiehuis soleert op zijn gitaar met nylon snaren. Pittige jazz met veel afwisseling en een knipoog naar de popmuziek.

Hessel Fluitman

Phaedra Kwant live: <http://bit.ly/1a1NOB9>

NAT ADDERLEY QUINTET
Workin'
Timeless Jazz Legacy

Bezetting:

Nat Adderley (cnt),
 Vincent Herring (as),
 Bob Bargad (p),
 Walter Booker (b),
 Jimmy Cobb (d).

LOUIS HAYES & COMPANY
The Super Quartet
Timeless Jazz Legacy

Bezetting:

Javon Jackson (ts),
 Kirk Lightsey (p),
 Essiet Essiet (b),
 Louis Hayes (d).

MICHAEL RODRIGUEZ
Reverence
Criss Cross

Michael Rodriguez
Reverence

Chris Cheek Gerald Clayton
 Kiyoshi Kitagawa Rodney Green

Criss Cross Jazz 1356

Bezetting:

Miguel Rodriguez (tp, flh),
 Chris Cheek (ts),
 Gerald Clayton (p),
 Kiyoshi Kitagawa(b),
 Rodney Green (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

In de tijd dat Anne de Jong nog bij Timeless werkte, maakte dat label een aantal zeer geslaagde opnamen met Amerikaanse jazzmusici. Die zijn altijd in zijn hoofd blijven hangen. Inmiddels zwaait De Jong alweer jaren de scepter bij Challenge en dat label brengt nu, onder de noemer Timeless Jazz Legacy, een aantal van die opnamen opnieuw uit. Twaalf albums verschenen reeds en de reeks wordt nu vervolgd met onder meer werk van het Nat Adderley Quintet en het Super Quartet van drummer Louis Hayes. Twee platen met pure hardbop.

De begeleiders van kornettist Nat Adderley spelen of hun leven ervan afhangt. Met name in zijn klassiekers 'Worksong' en 'The chant' (van Victor Veldman) branden ze met zijn vijven door elk obstakel heen. Wat een energie had drummer Jimmy Cobb in 1992 nog! Pas in 'Almost always' van Vincent Herring – volgend op 'Plum street', dat ze met een peloton mobiele eenheid hebben schoongeveegd – komen ze tot rust. Dan krijgen saxofonist Vincent Herring en pianist Bob Bargad de gelegenheid om te laten horen dat ze ook op decante wijze kunnen spelen. Nat Adderley laat deze compositie trouwens aan zich voorbijgaan.

Louis Hayes gaf in zijn kwartet leiding aan Javon Jackson op tenor, Kirk Lightsey op piano en Essiet Essiet op bas. Een uitstekend ritmetrio. Van de droge toon van Jackson moet je houden. Lightsey speelt licht en gedecideerd. Zijn bijdrage aan Brubecks 'In your own sweet way' is sprankelend. Essiet Essiet is op geen fout te betrappen en Louis Hayes leeft zich zeer gecontroleerd uit. Hij zit iedereen op de huid en drijft de muziek zo naar grote hoogte. In 'Blue Lou' ontvouwt zich een 'battle' tussen de tenorsax en de drummer, waar verder niemand tussen komt. Jammer dat het geluid van enkele nummers langzaam wordt weggedraaid.

Zowel de heruitgave van Adderley als die van Hayes zijn 'gefundenes Fressen' voor liefhebbers van jaren vijftig hardbop.

Hessel Fluitman

'Reverence' is het debuutalbum van de Cubaans-Amerikaanse trompettist Michael Rodriguez als leider. Het verschijnt bij het Criss Cross-label van Gerry Teekens. Rodriguez geeft er een puik visitekaartje mee af. Hoewel de bezetting van zijn begeleidingsgroep met trompet, tenorsax en piano, bas en drums oogt als een klassieke hardbopbezetting, wordt echt eigentijdse muziek geserveerd zonder dat het experimenteel wordt. Van de begeleiders is hier in Nederland vooral pianist Gerald Clayton bekend, de zoon van bassist en orkestleider John Clayton.

Rodriguez heeft een fraai programma samengesteld, met veel eigen composities en een enkele compositie van anderen: onder meer 'Small feats' van pianist Ronnie Miller, geënt op het akkoordenschema van 'Giant steps', en 'Portrait of Jennie,' dat Clifford Brown op zijn 'With Strings' heeft opgenomen. Zo scherp als Clifford Brown het deed, zonder demper, zo afgerond is de toon van Rodriguez op zijn flugelhorn. Hij neemt er echt de tijd voor om deze compositie uit te werken. 'Brownie' deed het in drie minuten en 24 seconden, Rodriguez nam ruim negen minuten de tijd om dit nummer in kwartetbezetting op te nemen. Voorbeeldig mooi. Net als de versie van Clifford Brown overigens van bijna zestig jaar geleden. 'Reverence' is een welsprekende cd.

Hessel Fluitman

Maak kennis met M. Rodriguez: <http://bit.ly/193qxhr>

THE BUREAU OF ATOMIC TOURISM
Second Law Of Thermodynamics
Rat Records

Bezetting:

Andrew d'Angelo (as, bkl),
 Nate Wooley (tp),
 Marc Ducret (el-g),
 Trevor Dunn (b),
 Jozef Dumoulin
 (fender rhodes en effecten),
 Teun Verbruggen (d en electronics).

HAN BENNINK/JAAK SOOÄÄR
Beach Party
Barefoot Records

han bennink jaak sooäär

Bezetting:

Han Bennink (d),
 Jaak Sooäär (g).

VERVOLG CD-RECENSIES

Sommige stukken denderen voort in oneindigheid en hoeven eigenlijk nooit meer te stoppen. Het zijn er weinig en ze dienen zich niet vaak aan, maar 'Meg nem sa' van saxofonist Andrew d'Angelo is er zo een. Het is het zesde nummer van de plaat 'Second Law Of Thermodynamics' van The Bureau of Atomic Tourism, ook wel BOAT, of The Boat. Vanaf de eerste tel zet Trevor Dunn een obstinate baspartij in die onophoudelijk voortgaat. Drummer en bandleider Teun Verbruggen zet de maat kracht bij. Daarboven een knetterende blazerssectie met twee van de interessantste blazers van dit moment: zoals gezegd d'Angelo, bijgestaan door trompettist Nate Wooley. Beiden zijn zeer verscheiden in hun spel, ze blazen lyrische lijnen maar schromen het gebruik van 'extended techniques' niet (onconventionele, vaak complexe, speelwijzen zoals circulaire ademhaling, losschroeven van trompetventielen, extreem overblazen, etc.). Zeker Nate Wooley heeft zich het experiment meester gemaakt en speelt zulke technieken alsof het toonladders zijn.

'De jazzliefhebber die van rauw en rechttoe rechtaan houdt, moet deze cd direct aanschaffen'

Naast vier stukken van d'Angelo staan er drie groepsimprovisaties op de cd. Improvisaties met een flinke band kunnen gigantisch in de soep lopen. Door de groep muzikanten die Verbruggen om zich heen heeft verzameld gebeurt dat hier gelukkig niet. Ook blijft het niet bij piepende geluidjes en omzeilende ritmes – die hier overigens niet ontbreken én erg de moeite waard zijn – maar komt het sextet tot dezelfde voortstuwende kracht van het eerder genoemde 'Meg nem sa'. Voor de jazzliefhebber die van rauw en rechttoe rechtaan houdt staat er niets anders op dan deze cd direct aan te schaffen.

Jan Nieuwenhuis

Bekijk deze formatie hier: <http://bit.ly/193gxkr>

De lijst met duo-cd's die Han Bennink op zijn naam heeft staan, is schier oneindig. 'Beach Party' voegt daar een leuke nieuwe episode toe, met de jonge Estse gitarist Jaak Sooäär als partner. Het tweetal bedient zich op dit album, dat in maart 2012 werd opgenomen in Estland, in veel van de tracks van een beproefd procedé. Ze openen met een improvisatie (onder de titel 'Terviseks', Ests voor 'proost') die uitmondt in een jazzklassieker of ander liedje. Sooäär laat daarbij horen dat hij zijn klassiekers kent, maar zich binnen het akkoordenschema behoorlijke melodische vrijheden permitteert en lekker weg scheurt.

'Heerlijke improvisaties waar de lol vanaf spat'

Met de onontkoombare swing van Bennink leidt dit tot heerlijke improvisaties waar de lol vanaf spat. Soms wordt het wapen der ironie gehanteerd, zoals in de 'Tartu marss', een mars die door Bennink van het perfecte tromgeroffel wordt voorzien. Maar er is ook ruimte voor intimiteit en ontroering. Het prachtige liedje 'Pistoda laul', waarmee de cd afsluit, wordt door Sooäär subtiel neergezet en door Bennink van subliem brusheswerk voorzien. Monks 'Pannonica' krijgt ook een fraaie lezing, en mondt uit in het vrolijk dansende titelnummer, een eigen compositie van de gitarist.

Herman te Loo

Het duo live in concert: <http://bit.ly/120YVMH>

CONCERTVERSLAGEN

JAZZ IN DUKETOWN

Datum en plaats:

17 – 20 mei 2013,
Diverse podia,
Den Bosch.

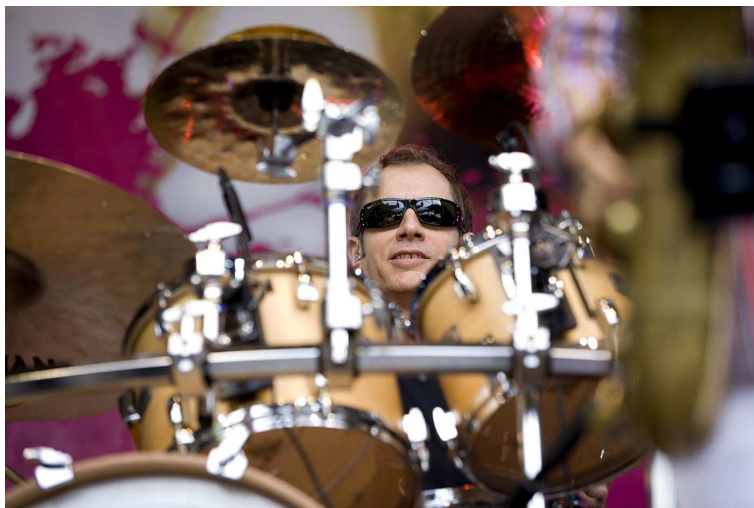
Hulde aan Bartho van Straaten en Koen Graat, de nieuwe programmeurs van dit straatfestival dat al jaren het grootste van Nederland is, maar qua programmering nog maar een middenmoter was. De nieuwe programmeurs weten precies waar Abraham de mosterd haalt en zij maakten van Jazz in Duketown het beste jazzfestival van Nederland, zonder popmuziek als publiekstrekker. Dit festival kampt nog steeds met een Dixieland-imago, wat al jaren onterecht is want ook de vorige programmeurs maakten een eind aan "I scream you scream" op elke hoek van de Bossche binnenstad. Het duo Van Straaten/Graat voegde de jazztop toe, zowel uit Nederland als uit de VS, en vond onbekende uitmuntende groepen waar ook uw recensent niet of nauwelijks van had gehoord, en dat alles gratis en voor niks. Het aantal podia is daarbij uitgedund, maar er zijn nog steeds twintig podia actief, veel te veel om zelfs maar het gevoel van volledigheid te krijgen. Ten gevolge van het matige Pinksterweer waren 'slechts' 115.000 bezoekers op dit festival afgekomen, met mooi weer is dat ruim het dubbele, maar pinksterzondag liepen de kleine straten in Den Bosch traditioneel vast tot het vertrouwde voetgangersinfarct.

'Programmeurs Bartho van Straaten en Koen Graat maakten van Jazz in Duketown het beste jazzfestival van Nederland'

Binnen dit festival, dat al veertig jaar bestaat, wordt ook al jaren een minifestival in de Toonzaal gehouden dat door de VPRO wordt opgenomen en waar trompettist Jeroen Doornik en VPRO-coryfee Vera Vingerhoeds groepen laten horen die aan de randen van de improvisatiemuziek knabbelen. De 'hardcore'-liefhebbers konden hun hart ophalen aan de onconventionele Amerikaanse pianist Bill Carrothers, aan een bijzonder project van Jasper Blom en zanger Charles [...vervolg op de volgende pagina](#)

Esperanzah Denswil zingt en is mc van het Re-Freshed Orchestra dat frisse hiphop en rap liet horen.

Drummer Dave Weckle verbaasde met polyritmiek die Mike Stern en Bill Evans in een slopende 'groove' bracht.

De revelatie van de neobop. Stewart Grant had een tentvullend geluid en swingde als Dexter Gordon en Gene Ammons.

Hens, die 'Die schöne Müllerin' van Franz Schubert een jazzbewerking gaven, en aan de al even onconventionele Zwitserse groep Pommelhorse met de technische wonderklarinettist Lucas Roos. Opvallend was de Tilburgse altsaxofonist Joris Posthumus, die met Hammond-organist Arno Krijger een muzikaal robbertje uitvocht. Hij is na Benjamin Herman, die een paar uur eerder op het grote Parade-podium met het orkest van Peter Guidi speelde, het grote altsaxtalent van dit moment.

De meer toegankelijke jazz was overal in de stad te horen en ook hier was het meeste van hoge kwaliteit. Het is onmogelijk alles te noemen, maar nieuwe en opvallende musici waren ruim vertegenwoordigd. De jonge Noorse saxofonist Marius Neset kenden we nog niet. Een vleug avant-garde en een dot energie kenmerkten het spel van dit in de ontwikkelingsfase verkerende talent. Een goed bewaard geheim was tenorsaxofonist Grant Stewart, die met drummer Eric Ineke speelde maar in New York al jaren door de wol is geveerd. Hij is de wedergeboorte van het brede geluid zoals we dat van Dexter Gordon kennen. Waarom hij zo onbekend is gebleven is een raadsel. Dat alles vond plaats op de kleinere podia, evenals de hiphopgroep Re-Freshed, met veel strijkers duidelijk geïnspireerd door Kyttemans niet meer bestaande hiphoporkest. Bekender zijn de pianisten Soo Cho en Michiel Borstlap, die schitterden in de kleine jazztent op de markt. Het grootste podium trok de Parade vol. Hoogtepunten waren zanger Gregory Porter, die met het Jazzorkest van het Concertgebouw speelde, waarbij het orkest onderstreepte hoe onbegrijpelijk het is dat hun subsidie gestopt is. Eric Vloeimans' Gatecrash meteen daarna en zanger Kurt Elling een dag later zijn andere koek maar niet minder lekker. Van de buitencategorie was de band van gitarist Mike Stern, saxofonist Bill Evans' band en drummer Dave Weckl. Deze band speelde rockjazz met een energie, speelsheid en creativiteit die niet zo vaak te horen is en waar elk ander festival jaloers op mag zijn. En dan te bedenken dat Denise Jannah, Fay Claasen, Dr. Lonnie Smith, Nueva Manteca, Johnny Engels, Bart Wirtz, Hans Dulfer, Bruut!, Boris van de Lek en 55 andere groepen nog niet eens zijn genoemd.

Tekst en foto's: Tom Beetz

VERVOLG JAZZ IN DUKETOWN

Het spetterende optreden van Gregory Porter met het JOC deed de Parade volstromen.

Dé jazz-zanger van het moment. Kurt Elling gaf nieuwe inhoud aan jazz-zang en vocalese.

Jazz in Duketown had ook een amateurpodium. Esther van Hees kreeg de Conservatorium Talent Award. De jongste generatie deed ook mee maar viel nog niet in de prijzen.

YOUNG VIP'S 2013

KAPOK

Bezetting:

Morris Kliphuis (frh), Timon Koomen (g),
Remco Menting (d).

REINIER BAAS C.S.

Bezetting:

Reinier Baas (g), Ben van Gelder (as),
Maarten Hogenhuis (as),
Sean Fasciani (b),
Mark Schilders (d).

Datum en plaats:

12 mei 2013,
Serah Artisan,
Zaandam.

Morris Kliphuis van Kapok.
(Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

De jaarlijkse redactiebijeenkomst van Jazzflits werd dit keer gehouden in Serah Artisan in Zaandam. Jazzflitsrecensent Herman te Loo is programmeur van het podium, vandaar. Aansluitend was er een dubbelconcert van de Young Vip's. In 2013 zijn dat het trio Kapok en het kwintet van gitarist Reinier Baas: The more socially relevant jazz music ensemble. De zaal heeft ondanks, of juist dankzij haar hoge plafond, een door veel musici geroemde akoestiek. De concerten waren niet versterkt en dat kwam de intimiteit van het kleine podium beslist ten goede.

De hoorn van Morris Kliphuis (1986) is de onmiskenbare kern van de groep **Kapok**. Een hoorn klinkt per definitie als een klassiek instrument. Maar niet bij Kliphuis. Het trio speelde muziek van de cd 'Flatlands'. Dat was originele, verfrissende en vlotte jazz. Een van de hoogtepunten was 'Lesotho' en gitarist Timon Koomen speelde in passende, Afrikaanse sferen. Remco Menting had een kleine drumkit en hij zat op een cajon. Daartegen stond een omgekeerd basdrumpedaal. Met zijn linkervoet bediende hij diverse rammelaars en hij had een koebel in de plaats van een hi-hat. In het eerder genoemde 'Lesotho' speelde hij een opzwepende en avontuurlijke solo!

V.l.n.r.: Van Gelder, Schilders, Hogenhuis, Fasciani en Baas,
oftewel The More Socially Relevant Jazz Music Ensemble.
(Foto: Joke Schot)

Zelfs aankondiger Herman te Loo kon de bandnaam niet in één keer foutloos uitspreken, tot groot genoegen van de muzikanten. En dat is meteen de kracht van deze groep. **The More Socially Relevant Jazz Music Ensemble** confronteert zonder te provoceren. De muziek paste niet in een hokje, maar vooral Reinier Baas (1985) tapte af en toe uit het rockvaatje. De twee altsaxofonisten vooraan hadden een uiterst prominente rol. Soms draaiden ze om elkaar als opgewonden, baltsende futen in het water. Ben van Gelder liet tijdens zijn intensieve spel zijn blik aandachtig over het publiek gaan. Maar Baas was steeds degene die de aandacht opeiste. Hij vertelde dat hij blij was dat de groep compleet was. De saxofonisten Ben van Gelder en Maarten Hogenhuis wonen momenteel namelijk in New York, en dat was te horen. Een middag van praten over jazz, maar het was voornamelijk luisteren en genieten.

Peter J. Korten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

BERT VAN DEN BRINK

Datum en plaats:

13 mei 2013,
RK Martinuskerk,
Sneek.

Tot mijn verrassing las ik in de plaatselijke krant dat Bert van den Brink een concert zou geven op het Van Maarschalkerweerdorgel in de RK Martinuskerk in Sneek. Dat kon ik niet laten lopen. Ter plekke bleek dat meer jazzliefhebbers er zo over dachten.

Bert van den Brink schotelde de bezoekers een programma voor van pop en jazz. Te beginnen met 'Reach out I'll be there' van de Four Tops (rond 1970). Oorspronkelijk een strakke soulhit, lekker vierstemmig geblèrd. Van den Brink had het nummer van een mooi arrangement voorzien. Zijn introductie lardeerde hij onder meer met fragmenten uit de 'Tocatta in D' van JS Bach. Na die introductie en improvisatie stak het thema vervolgens wel erg magertjes af. Dat Van den Brink het met veel plezier arrangeerde en speelde, hoorde je echter aan alles af.

Bert van den Brink (Persfoto: Paul van de Woestijne)

Uit de jazz haalde Van den Brink 'Waltz for Debby' en 'Turn out the stars' van Bill Evans. Twee stukken die hij aan elkaar koppelde en die vloeiend overgingen in een improvisatie op een thema dat de huisorganist van de kerk hem had opgegeven. Hij begon met een strenge weergave van dat thema, om het vervolgens op diverse wijzen te 'omspelen'. Voluit genieten was het bij 'Yesterdays' van Jerome Kern. Meesterlijk, zoals dat thema voortdurend boven zijn improvisaties hing. Over de Amerikaanse folksong 'Shenandoah' improviseerde Van den Brink heel bescheiden. Dan blijft zo'n melodietje ook het mooist.

De 'Bohemian rhapsody' van Queen (wie kent het niet?) speelde Van den Brink nagenoeg letterlijk, met dien verstande dat hij wel wat (minimale) adempauzes inlaste. Waarschijnlijk omdat de registers niet even logisch gegroepeerd waren en zijn visuele handicap hem daarom parten speelde. Het stuk leent zich natuurlijk prima voor een groot orgel: je kunt alle registers open-trekken. Een hele ervaring, zo'n orgelconcert met Bert van den Brink!

Hessel Fluitman

NEW YORK CALLING

SMALLS

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Voor een ultieme jazzavond in New York ga je tegenwoordig naar een kelder in Greenwich Village. Je loopt de trap af en wordt begroet door een sjofele man met een tweesnarige viool in zijn hand en een kat op zijn schoot. Je betaalt hem twintig dollar en je mag de hele avond blijven. In de kleine kelder staan stoelen en banken, er liggen tapijten op de vloer en achterin speelt een band. Elke dag wordt hier van vier uur 's middags tot vier uur 's nachts muziek gemaakt. De entree is eenmalig, je betaalt dus niet per set zoals in de meeste jazzclubs en je wordt niet gedwongen een drankje te kopen. Het is een toevluchtsoord voor muzikanten en ze hangen hier tot diep in de nacht, sommigen komen hier dagelijks. De kelder heet Smalls, je kunt er de meest geweldige concerten zien en het leuke is: je hoeft niet in New York te zijn om ervan te genieten...

Smalls werd in 1994 opgericht door Mitch Borden, een marinier, verpleger, filosoof en jazzviolist, met de intentie om een omgeving te creëren die bijdraagt aan de ontwikkeling en cultuur van jazzmuziek. Nog steeds zit hij elke dag bij de deur om te zorgen dat de entree wordt betaald. Hij 'ploingt' wat op zijn viool of begint een praatje over de meest stompzinnige dingen.

Na 11 september 2001 veranderde New York drastisch, de huur van de club werd verhoogd met 300% en Mitch Borden ging failliet. In 2004 heropende Smalls met een renovatie en pianist Spike Wilner nam een hypotheek op zijn 'Upper West Side'-appartement en werd mede-eigenaar. De oorspronkelijke missie om talentvolle muzikanten te ondersteunen en aan te moedigen, werd hersteld.

In 2010 kwam Smalls met een eigen recordlabel, Smalls Live, waarop cd's worden uitgebracht met live-concerten die in Smalls worden opgenomen. Inmiddels heeft Smalls Live 36 cd's uitgebracht van onder anderen Peter Bernstein, Kevin Hays en Seamus Blake. Ook kun je op de website het 'Audio Archive' beluisteren. Een ongelooflijke bibliotheek met live opgenomen concerten van de afgelopen jaren. Je hoeft alleen maar in te loggen en je kunt concerten van je favoriete muzikanten beluisteren, zelfs van zes jaar terug.

Een paar jaar geleden introduceerde Spike Wilner als een van de eersten ter wereld een nieuwe 'feature': Smalls Live Stream. Je kunt alle concerten die in Smalls worden gegeven volgen via hun website. Elk concert wordt live uitgezonden en in de pauzes drink je vanaf je keukentafel een wijntje mee en zie je de muzikanten opbouwen, je ziet de interactie tussen de band en af en toe kun je zelfs gesprekken volgen. Voor vijf dollar per maand kun je ongelimiteerd kijken en voor drie dollar heb je 48 uur toegang tot de live stream.

Ik besef dat ik klink alsof ze me betaald hebben om dit stukje te schrijven, maar ik draag Smalls een warm hart toe, vooral om de manier waarop ze met muzikanten omgaan. Daarnaast lijkt het me voor muziek liefhebbers die niet elke dag naar Smalls kunnen een geweldig alternatief. Zo kijk ik uit naar Seamus Blake Group met Chris Cheek, Matt Clohesy en Bill Stewart op dinsdag 28 mei. Misschien zit ik Smalls, misschien op de bank...

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

DONATEURS TREFFEN ELKAAR OP EERSTE VRIENDENDAG NEDERLANDS JAZZ ARCHIEF

Ruim honderd mensen (zo'n tien procent van de donateurs) hadden gehoor gegeven aan de uitnodiging voor de eerste Vriendendag van het Jazz Archief op 18 mei. Ze kregen in het Bethaniënklooster in Amsterdam een vol programma van sprekers en muziek aangeboden.

Hans Mantel verhaalt. (Foto: Joke Schot)

Ruim honderd vrienden waren gekomen. (Foto: Joke Schot)

Het Nederlands Jazz Archief (NJA) is op 1 januari als een phoenix uit de as van het opgedoekte Muziek Centrum Nederland (MCN) herrezen. Mede dankzij ongeveer negenhonderd jazzliefhebbers die het als donateur recht van bestaan hebben gegeven. Eigenlijk nagenoeg iedereen die het archief in de MCN-periode als abonnee van het Jazzbulletin (het blad van het NJA) steunde, heeft zich opnieuw als donateur-vriend opgegeven. En diegenen die dat 'vergeten zijn', worden gecompenseerd door nieuwe en jongere (!) aanwas. Een verheugende ontwikkeling, want zo kan het archief - in weliswaar afgeslankte vorm - doorgaan met het documenteren van de ontwikkeling van de Nederlandse jazz.

Onder anderen **radiomaker Hans Mantel** hield op de Vriendendag een praatje. Hij vertelde over zijn werk bij de Wereldomroep, waar hij achttien jaar een jazzprogramma verzorgde en druk was met het opduikelen van jazzmuziek uit het immens grote archief. Veel programma's van de publieke omroep gingen in het verleden als kopie naar de Wereldomroep, zodat die daar ook eventueel gebruik van kon maken voor de geëmigreerde Nederlanders en andere belangstellenden. Ook werden door de Wereldomroep in de legendarische Studio 11 veel eigen opnamen gemaakt, onder meer van het fameuze Misha Mengelberg/Piet Noordijk Kwartet. Om de hoge kwaliteit van de opnames te illustreren, liet Mantel opnamen horen van 'To John Hodjazz' en van 'Peer's Counting Song'. Zeer tot genoegen van de aanwezigen, dat was evident. Op zijn zoektocht door het archief moest Mantel vaak tot zijn spijt constateren dat iets verdwenen was, maar hij was ook regelmatig heel blij met wat hij nog wel vond. Nu de Wereldomroep een jammerlijk einde heeft gevonden, is het te hopen dat het archief goed terecht komt, bijvoorbeeld bij Beeld en Geluid. Mogelijk kunnen de opnamen dan openbaar en toegankelijk worden gemaakt. Hopelijk vindt Hans Mantel een mecenas die dat financieel mogelijk maakt.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 13 mei 2013

- 1 **Giacomo Gates**
Miles Tones (Savant)
- 2 **Eldar Djangirov Trio**
Breakthrough (Motema)
- 3 **Aaron Diehl**
The Bespoke Man's Narrative
(Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis en Roos Plaatsman. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VERVOLG NJA VRIENDENDAG

Bert Vuijsje (li) interviewt Ado Broodboom. (Foto: Joke Schot)

Na de lunch werd trompettist **Ado Broodboom** door Bert Vuijsje geïnterviewd. Broodboom werkt op het moment aan zijn autobiografie. Het interview leverde amusante momenten en interessante feiten en feitjes op. Het gesprek werd omlijst door opnamen met trompetwerk van de 90-jarige. Onder meer klonk het nummer 'Coupe negresco' van de Ramblers uit 1960, met Broodboom in de hoofdrol. Hij kreeg er 53 jaar later andermaal een spontaan applaus voor.

Rein de Graaff sloot de geslaagde dag af. (Foto: Joke Schot)

Het **trio van Rein de Graaff** sloot de dag muzikaal af. Toen werden 'de bokken en de geiten' gescheiden: de luisteraars en de praters. En de dansers! Er was een stel dat kaarsvet op de vloer strooide en ter plekke een dansje waagde. Enigszins alarmerend was de opmerking van iemand dat dit gebeuren, gezien het hoge gehalte grijze haren onder de aanwezigen, mogelijk over vijftien jaar verleden tijd zou zijn. Gelukkig waren ook meerdere jongere mensen op de dag aanwezig, dus er is hoop. Het NJA mag terugkijken op een erg geslaagde dag. Niet in de laatste plaats omdat deze voor vele deelnemers een hoog reüniegehalte had.

Hessel Fluitman

VARIA

Chet Baker-app voor Android

Voor fans van trompettist Chet Baker die van zijn muziek nooit genoeg krijgen, is er een speciale app voor Android gemaakt. De Chet Baker Jukebox: 'Simply type in the song's code from the list and play, just like a JukeBox! Also, You can choose any video of your choice, register it with any available code to personalize your own JukeBox!' De app is gratis te downloaden in de Google Play Store:

<http://bit.ly/104glVL>

Challenge stuurt eigenaren ICP-box nieuwe cd ICP 025

Challenge heeft ruim een half jaar geleden op haar sublabel Buzz een doos uitgebracht met het complete oeuvre van de Instant Composers Pool (ICP 1275-I). In dat project is een aantal fouten gesloten, waarover wij in eerdere edities van Jazzflits informeerden. Een misser was de cd met de muziek van ICP 025, 'Extension Red White And Blue' (Herbie Nichols). Die klonk niet goed. Challenge heeft deze cd opnieuw laten maken en toegestuurd aan de kopers van de box. De muziek van Herbie Nichols, zoals Misha Mengelberg die heeft gearrangeerd, is nu in volle glorie te beluisteren. ICP 1275-I/29(v2), de volle naam van dit schijfje, vervangt ICP 1275-I/29 in de doos.

gebrachte met het complete oeuvre van de Instant Composers Pool (ICP 1275-I). In dat project is een aantal fouten gesloten, waarover wij in eerdere edities van Jazzflits informeerden. Een misser was de cd met de muziek van ICP 025, 'Extension Red White And Blue' (Herbie Nichols). Die klonk niet goed. Challenge heeft deze cd opnieuw laten maken en toegestuurd aan de kopers van de box. De muziek van Herbie Nichols, zoals Misha Mengelberg die heeft gearrangeerd, is nu in volle glorie te beluisteren. ICP 1275-I/29(v2), de volle naam van dit schijfje, vervangt ICP 1275-I/29 in de doos.

(HF)

GELEZEN IN TROUW

"Duke Ellington zei: 'Je hebt alleen goede en slechte muziek.'" Daar had hij op zich wel gelijk in, maar toch: ik geloof wel in een bepaalde kwaliteitsnorm en ik kan me flink ergeren aan bepaalde artistieke keuzes van collega-muzikanten."

"Aan de ene kant is het jammer dat er minder subsidie wordt gegeven, maar ik merk ook dat het de jongere generatie aanzet om andere wegen te zoeken. Muziek is, net als religie, altijd in beweging. Een tijd zonder subsidie – zonder regels, in feite – levert een ander soort muziek op. In die zin ben ik wel erg benieuwd naar wat er allemaal nog gaat komen."

"Toen ik een puber was, merkte ik hoe heilzaam het was om eindeloos saxofoon te studeren. Het was een vorm van mediteren."

Saxofonist Benjamin Herman 18 mei 2013 in de rubriek 'De tien geboden'.

VARIA

Een sfeerimpressie van een eerdere Regiotour. (Persfoto)

Festival Swingin' Groningen trekt de regio in

In samenwerking met het Prins Claus Conservatorium en Noorderpoort – school voor de kunsten in Groningen – zijn drie bands deze maand op een Swingin' Groningen Regiotour gestuurd. Ter promotie van het gelijknamige festival - op 13, 14 en 15 juni in de stad Groningen - deden ze Delfzijl (19 mei) en Kantens (25 mei) aan. Op 1 juni zijn de drie studentenformaties nog te horen bij het Energy Village Hotel in Uithuizen.

Japoezzzia vervolgt reeks try-outs in Werkendam

Japoezzzia, 'een reizend circus waarbij amateurdichters begeleid worden door een jazzformatie bij het voordragen van eigen werk', doet op 4 juni de bibliotheek van Werkendam aan. Het evenement is een idee van Frank Herrebout en Leo van Maren, beiden poëziefhebbers. In Terneuzen vond op 29 maart een eerste succesvolle try-out plaats. Tijdens de avond in Werkendam worden opnames gemaakt door de VPRO-radio. De avond is vanaf 19.30 uur via een 'livestream' van de bibliotheek thuis op de computer te volgen. Japoezzzia is een project van de Amsterdamse stichting De Jazz Van Het Bankroet. Na de zomer zijn er nog try-outs in Zaandam, Rotterdam, Tilburg en Den Bosch.